

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

LE COURRIER GREC.

GRICHISSCHER COURIER.

Le Courrier Grec paraît le mardi et samedi de chaque semaine. Le prix de l'abonnement est de 24 drach. par an, payables d'avance. — Prix des insertions, 30 lepta par ligne de 50 lettres. — On s'abonne à Athènes à l'Imprimerie Royale; chez les directeurs de Postes dans l'intérieur, et chez MM. les Consuls de Grèce à l'étranger.

Der griechische Courier erscheint wöchentlich zweimal, am Dienstag und Samstag. — Das jährliche Abonnement beträgt 24 Dracmen Vorauszahlung. — Die Insertions-Gebühr ist 30 Lepta für eine Zeile von 50 Lettern. — Man abonniert sich für Athen in der Staatsbuchdruckerei, für die Provinzen bei den resp. Postbehörden, für das Ausland bei den k. griech. Consulen.

ΤΡΙΤΗ: 2 Νοεμβρίου.

MARDI 14 Novembre.

DIENSTAG, 14 November.

ΑΘΗΝΑΙ, τῆ 1 Νοεμβρίου

ATHÈNES le 13 Novembre

den 13 November.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῆς ἀποβιώσεως τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης τῶν Κάτω-Χωρῶν, διέταξε νὰ πενθηροῦσθαι ἀπὸ τῆς σήμερον ἡ αὐτὴ τρεῖς ὁλοκληροῦς ἐβδομάδας.

Ἐπομένως οἱ πρὸς τὴν αὐτὴν Κύριοι θέλουσιν φέρει ἐπὶ τοῦ βραχίονός των πένθιμον σημεῖον. Αἱ δὲ κυριαί, θέλουσιν φέρει μέλαιναν ἐσθῆτα μεταξωτὴν, καὶ κατὰ μὲν τὰς πρώτας δέκα ἡμέρας κεφαλόμεσον τοῦ αὐτοῦ χρώματος, κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς λευκόν.

Sa Majesté le Roi a ordonné à dater aujourd'hui un Deuil de trois semaines à l'occasion de la mort de S. M. la Reine des Pays-Bas.

En conséquence, pour paraître à la cour, tous les Messieurs sont tenus de porter un crêpe au bras. Les dames porteront une robe de soie noire, et pendant les dix premiers jours du deuil des coiffures de la même couleur, dans les derniers jours des coiffures blanches.

— Se. Maj. der Koenig hat wegen des Ablebens Ihr. Maj. der Koenigin der Niederlande eine Hoftrauer von drei Wochen anbefohlen.

Es werden darum die Herren, welche bei Hofe erscheinen, einen Flor am Arme, die Damen dagegen ein schwarz seidenes Kleid, und in den ersten zehn Tagen eine Coiffure von schwarzer, und in den darauffolgenden Tagen von weisser Farbe tragen.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

INTERIEUR.

INLAND.

Ἀρ' ἔστου ἡ Ἑλλάς ἐξῆλθεν ἐκ τριῶν αἰώνων λήθης, καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἠγέσθησαν διὰ νὰ διακηρύξωσι τὴν ἐπάνοδόν τῆς εἰς τὸν πολιτικὸν βίον ἀπὸ τῆς ἡμέρας κυρίως ἀρ' ἧς τῆς νέας μοναρχίας ὁ θρόνος ἐστήθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αὐτῆς, ἐνεργεῖσθαι ἐνώπιον ἡμῶν ἔργον μέγα, ἐν ἀγνώσει οὕτως εἰπεῖν, ἐκείνων οὐκ ἐπινοήσασθαι πρὸς τοῦτο. Ὡς πρὸς τὸ μέλλον δὲ τῆς ἀρτυραγῆς ταύτης μοναρχίας τίποτε ἄλλο δὲν γνωρίζομεν εἰμὴ ὅτι πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς θέσιν τοιαύτην, ὥστε νὰ καταταγῆ εἰς τὸ ἀποκαλούμενον τῆς *Εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας* σύστημα.

Τὸ νὰ ζητῆ νὰ ὑποστήσῃ τις δεῖ ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τῆς τιμῆς ταύτης ἀπολαμβάνει ὅλους ἢ δὴ τοὺς καρποὺς τῶν εἰκοσαετῶν ἀγώνων τῆς, εἶναι προφανὴς ἀπάτη, καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν ἤθελε θεδαιῶσιν καταρῦσθαι εἰς τοιοῦτον ἐπιχειρημα διὰ νὰ καταστήσῃ προφικνεστέρας τὰς προθέσεις τῆς, ἀλλ' οὔτε σκοπὸν ἔχει νὰ ὑποκρύψῃ τὸ μέγεθος τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἀνέθεσεν εἰς αὐτὴν ὁ Βασιλεὺς. Ἦθελον εἰσθεῖ εὐχῆς ἔργον ἀνάσσει ὅλοι οἱ εἶναι εἰς στάσιν νὰ φωτίσωσιν ὡς πρὸς τὰ ἀληθῆ αὐτῶν συμφέροντα τοὺς ὁμογενεῖς των, συνησάζοντο, ἢ ἡ Κυβέρνησις, τὴν μυστηριώδη γωνιμύτητα τῶν ὅσα κατ' ἐκαστὴν συμβαίνεισιν ὑπὸ τὰ βλέμματα των, καὶ εἰμὴτα ἔδειξαι ὅτι τότε δὲν ἤθελον κατακαλίσκεσθαι διςχορῶζόμενοι ἀνωφελῶς ὅτι ὑρίστανται κατὰ τὰ ὁποῖα γεννᾷ πολέμους ἢ φαντασίαν, ἢ τῶν ὁποίων, ἂν τῶ ὄντι ὑπάρχουσιν, ἐξαρτᾶται ἡ θεραπεία ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ἴδιους.

Τὸ νὰ διαχῆ φῶς ἐπὶ τῆς τοιαύτης καταστάσεως, εἶναι κυρίως ἔργον τῆς Κυβερνήσεως, ὅθεν ἀπτόμενοι προσεγγίσει τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικειμένου, θέλομεν ὁμιλήσει ἐκτενῶς περὶ αὐτοῦ. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ ὅμως πρότερον νὰ ἐκφράσωμεν τὸ εὐχνημα μας καὶ νὰ κινῶμεν τὸ φρόνημα ἡμῶν, ὡς πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὑψήσαντες τὴν φωνὴν των ὡς ὄργανα τῶν εὐρῶν καὶ τῶν θελήσεων τῶ ἔθνους.

Νομίζομεν πρῶτον ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκαλῆ τις αὐτὸν ὄργανον τοῦ ἔθνους, ὡς πρὸς συμφέροντα περὶ τῶν ὁποίων αὐτὸ τὸ ἔθνος δὲν ἐξέφρασεν εἰσέτι ὀριστικὴν γνώμην· ἡ τοιαύτη δὲ ὑπερβολὴ περὶ τὴν ἐκφράσιν ἤθελον εἰσθεῖ αὐτὴ κατ' ἐκαστὴν ἀσθενείας δείγμα, ἂν δὲν διερωτηνέτο δι' ἐκφράσεων αἱ ὁποῖαι τὴν καθιστῶσιν εἰ μὲλλον ὑπερβολικὴν. Ὁ τίπος εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν δύναται νὰ ὑπολαβῆσθαι ὅτι ἔφρασεν εἰσέτι εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἐπιρροῆς του, διότι αἱ θεσμολογίαι τῆς κοινωνίας ταύτης δὲν προσδιορίζουσιν ἀκόμη, εἰμὴ καθόσον ἀφορῶσι τὰ γενικὰ συμφέροντα, δηλ. καθόσον ἀναφέρονται εἰς τὸν τύπον τοῦ πολιτεύματος, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ πρέπει νὰ ἦναι μοναρχικόν, διότι τὸ ἔθνος παρεδέχθη τοῦτο κατὰ προτίμησιν ὡς δυνάμενον νὰ ὑπερκατισθῆ καὶ νὰ προκῆ μὲν περισσοτέρην ἐπιτυχίαν τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν, νὰ διατηρήσῃ δὲ συγχρόνως ἀνεπαύου καὶ τὰς σχέσεις του εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Τοιαύτη δ.

Depuis le jour où la Grèce ressuscita d'un oubli de trois siècles, et souleva tous ses enfans pour proclamer son retour à la vie politique, et surtout depuis le jour où le trône d'une monarchie nouvelle s'éleva sur son sol, un travail immense s'opère pour ainsi dire à l'insu de ceux qui y concourent le plus, et quant aux destinées du nouveau royaume, on n'en sait rien si ce n'est, qu'il doit parvenir à une position où il faut qu'il rentre dans ce qu'on appelle le système d'équilibre européen.

Prétendre que, dès ce moment, la Grèce jouit pleinement des fruits de ses travaux de vingt années, est une erreur à laquelle le gouvernement ne voudrait pas avoir recours pour mieux faire sentir ses intentions, et le gouvernement lui-même ne songe pas à se dissimuler la grandeur de la tâche dont le Roi l'a chargé. Il serait à désirer que tous ceux qui sont en état d'éclairer leurs concitoyens sur leurs vrais intérêts, sentissent, comme lui, la mystérieuse fécondité des faits qui se passent sous leurs yeux, et sans doute qu'à lors, ils ne se consumeraient pas en un dépit stérile contre des maux souvent imaginaires, où qu'il dépend d'eux de faire cesser lorsqu'ils sont réels.

Répandre la lumière sur cette situation est une œuvre qui appartient surtout au gouvernement, et nous comptons aborder prochainement ce sujet; mais qu'ils nous soit permis auparavant d'exprimer ce que nous sentons et ce que nous pensons, à l'égard de ceux qui s'érigent en organes des vœux et des désirs nationaux.

D'abord, il nous semble qu'il n'est guère possible de se dire l'organe de la nation, à l'égard d'intérêts sur lesquels la nation ne s'est pas encore prononcée définitivement, et cette exagération de langage serait, par elle seule, une preuve de faiblesse, si elle n'était pas traduite en des expressions qui la rendent encore plus exagérée. La presse ne peut avoir encore en Grèce la prétention d'arriver au point synthétique de son action sur la société, puisque les institutions de cette société ne sont encore arrêtées qu'en ce qui concerne ses intérêts généraux, c'est à dire, en ce qui touche la forme de son gouvernement, qui est et qui doit être monarchique, attendu que la nation l'a adoptée comme devant mieux protéger et conduire son développement intérieur et assurer l'intégrité de ses relations à l'extérieur. Tel est le seul point sur lequel l'unanimité des sentimens et des volontés de la na-

— Seit Griechenland einer Vergessenheit von drei Jahrhunderten sich entriss und seine Söhne dessen Wiederkehr ins politische Leben verkündeten, — mehr aber noch seit dem Tage, wo der Thron der neuen Monarchie auf seinem Boden gegründet ward, entwickelt sich vor unsern Blicken ein Werk von hoher Bedeutung, unbemerkt zum Theile von Ienen, welche zunächst zu seiner Entfaltung mitwirken. Was die Zukunft dieser neu gegründeten Monarchie betrifft, so beschränkt sich unser Wissen darauf, dass sie eine dem sogenannten *Europäischen Gleichgewichte* analoge Stellung einnehmen muss.

Es wäre ein zu offener Irrthum, behaupten zu wollen, das; Griechenland schon jetzt alle die Früchte seiner zwanzigjährigen Bemühungen genießt; und so wie das Gouvernement einerseits weit entfernt ist, zu einer solchen Behauptung seine Zuflucht zu nehmen, um seine Intentionen klarer hinzustellen, so will es anderseits die Wichtigkeit der Aufgabe nicht verbergen, deren Lösung der Koenig ihm anvertraut hat.

Wünschenswerth wäre es, wenn alle, welche im Stande sind, ihre Mitbürger über ihre wahren Interessen aufzuklären, gleich dem Gouvernement diese geheimnissvolle Entwicklung, die sich täglich vor ihren Blicken zeigt, empfinden, und wir sind gewiss, dass sie dann nicht unnütz ihre Zeit mit unfruchtbarren Deklamationen gegen Uebel verschwenden würden, die nur in ihrer Einbildung bestehen, oder deren Heilung, wenn sie in der That existiren, von ihnen selbst abhängt.

Diese Verhältnisse aufzuklären, ist insbesondere Aufgabe des Gouvernements; wir werden daher in der Folge noch öfter auf diesen Gegenstand zurückkommen. Es sei uns jedoch vor der Hand gestattet, das, was wir hierüber empfinden, jenen gegenüber auszusprechen, welche ihre Stimme als das Organ der Wünsche und des Willens der Nation proklamiren.

Wir glauben fürs Erste, dass es nicht möglich sei, sich zum Organe der Nation in Bezug auf Interessen zu erklären, über welche die Nation selbst eine bestimmte Meinung nicht ausgesprochen hat; und die Usurpation dieses Ausdruckes, die an u. für sich schon den Beweis von Schwache giebt, gestaltet sich noch mehr hyperbolisch durch die Art und Weise, wie diese Meinung ausgesprochen wird. Die Presse Griechenlands kann noch nicht den Anspruch begründen, dass sie auf jene Stufe gelangt

λήθειαν είναι αναμφισβήτητος, και ταύτην δύναται έκαστος ποσούτω μάλλον να υποστήρη εν όνόματι του έθνους, χωρίς φόβου ή αναίρεθής, όσα όλοι εν γένει αι εύχαι του ως προς τούτο είναι υμόφωροι.

Μένει τώρα να γνωρίσωμεν δύναμει τινων κοινωνικών άρχων ή Μοναρχική Κυβέρνησις ενεργούσα θέλει προικίσει τον τόπον με όριστικά θεσμοθεσίας. Κυρίως δε ως προς τούτο τά συμφέροντα και αι δοξασίαι είναι τοσοούτον διηρημένοι ώστε εις κανένα δέν απόκειται άκόμη να έκφράση περι τούτου γνώμην ειμή είτε εν όνόματι αυτού και μόνου, είτε εν όνόματι άτόμων τινών.

Βεβαίως κανείς δέν θέλει άρνηθής ότι τό φρόνημά μας κατά τούτο είναι τουλάχιστον επίσης όρθόν ως πών άλλο, όλοι δε θέλουν όμολογήσει μεθ' ήμών ότι ή Κυβέρνησις της Α. Μ. έδωσε πάντοτε δείγματα άναντίρρησης των εύχων της υπέρ της ευδαιμονίας του τόπου, επιτρέποντα εις πάντας να την φωτίσωσιν ως προς τάς χρείας της Ελλάδος. Όθεν δέν διαστάζομεν να κηρύξωμεν ότι όσα έπρότεινεν άχρι τούδε ως σχέδια διοργανισμού ή τύπος, έδωσαν όλα κατά τό μάλλον και ήττον άφορμήν εις διαμαρτυρήσεις και άναίσεις. Και ιδού διά ποίον λόγον: Τό Έλληνικόν έθνος μόλις έξελθόν εκ του θορύβου καταστρεπτικής πάλης, δέν έδουθήθει εισέτι να παραδεχθή όριστικάς άρχάς και άξιώματα. Και δι' όν λόγον ως προς την κυβέρνησιν του τον τύπονμόνον αυτής παραδέχθη άναγνωρίσαν αυτόν μοναρχικόν, όμοίως δέν έχει ουδέν άλλο εύκρινές ειμή τό άδιάσειστον της εθνικότητας αισθημα, τό όποϊον άπαιτεί τό πών να γίνεται προς μόνον τό συμφέρον αυτού· άλλ' άγνοεί εισέτι διά ποίων τρόπων θέλει καθιερωθή ή εθνικότης του. Αφ' έτέρου μέρους, έξαιρέσει άξιοσεβάστων τινών άτόμων, τά έποικ έννοούσι κάλλιστα την δυσχέρειαν της τοιαύτης καταστάσεως, και ως εκ τούτου μη θέλοντα να έκφράσωσιν άπερισκέπτως επιπόλαιον τινά γνώμην, ανατίθενται κατά τάς παρούσας περιστάσεις πάσας τάς προσδοκίας των ως προς τούτο εις την σύνεσιν του θρόνου, κατά μέγα μέρος οι παραδιδόμενοι εις συζητήσεις, είναι προκατελημμένοι από Ευρωπαϊκάς θεωρίας, τάς όποιάς έδωσαν εις αυτούς άντροφή πάντη έξαιρετική εις την Ελλάδα, και εις τάς όποιάς επιστηρίζουσι τά επιχειρήματα των.

Λησμονούσιν όμως ότι τά έθνη εις τά όποια αι θεωρίαί αυται έφθασαν να λάβωσιν έφαρμογήν κατά τό μάλλον και ήττον έντελή, είναι πρό χρόνων άνεξάρτητα, και έλαβον ήδη άνάπτυσιν όποϊαν είναι άφρευτον να λάβη άκόμη και ή Ελλάς· λησμονούσιν ότι ο πολιτισμός δέν μεταφέρεται από τόπον εις άλλον, άπο σχεδιαζόμενος εν μέσω άρτιπαγούσων κοινωνίας. Λησμονούσιν ότι ζένοι θεσμοθεσία διά να γίνωσιν έφαρμοστέαι εις την Ελλάδα άπαιτείται να λάβωσι σημαντικά τροποποιήσεις, καθότι ο χαρακτήρ, τά ήθη και τά ήθημα των Έλλήνων δέν έγρουσι πολλάκις κάμμίαν όμοιότητα με τον χαρακτήρα, τά ήθη και τά ήθημα των έθνών εκείνων όπου αι τοιαύται θεσμοθεσίαί υφίστανται, και λησμονούσι τέλος πάντων ότι ήθελε προσάλει τις τό αισθημα της Έλληνικής εθνικότητας, αν επέβαλεν εις τους Έλληνας νόμους εις τών όποϊών την σύνταξιν δέν ήθελον συντελέσει αυτοί οι ίδιοι. Δέν καταδικάζομεν μιλιατά κάνα χωρίς να γνωρίσωμεν πρότερον τάς προθέσεις του, και μιμώμενοι κατά τούτο τον Σ. ήμών Μονάρχη, θέλομεν προσπαθήσει να ακολουθήσωμεν κατ' ήγη την άνοχήν του δι' άπάτας αι όποιαί δέν έξηλειφθησαν εισέτι. Και επειδή του τύπου ή κρίσις δέν δύναται να επανορθωθή ειμή διά θετικών παρατηρήσεων πραγματευομένων περι της θέσεως την όποϊαν είναι προωρισμένη να καθέξη ή Ελλάς έώπιον της Ευρώπης, θέλομεν όμιλήσει εις τό μέλλον περι του άντικειμένου τούτου, τό όποϊον θέλομεν παραδεχθή ως θέμα των συζητήσεών μας.

Πολλάκις έξητήθη από τάς έφημερίδας να ήναι μετρίωτεροι εις τάς έκφράσεις των και ακριβέστεροι εις τάς παρατηρήσεις των ως προς της αληθείας και της δικαιοσύνης τους νόμους. Τοιαύτη άπαίτησις γνωμένη εν όνόματι της εθνικής τιμής και αξιοπρεπειάς, έπροεπε να παρέξη ήδη τους προσδοκώμενους καρπούς της, αλλά με λύπην μας παρατηρούμεν την αύτην άξιοκατάκριτον και πεισματώδη εκ μέρους των επιμονήν.

Εάν ήθέλαμεν να ακολουθήσωμεν τό παράδειγμα έφημερίδος τινός εις τάς κατά του ιδιωτικού βίου άπρεπείς προσβολάς της, ήθέλαμεν αναγκασθή έσχάτως να την έρωτήσωμεν πώς ένόπιον του έθνους τομά να λησμονή τό σεβας τό όποϊον αυτό τό έθνος έχει διά τον Βασιλέα του και άποκαλιστά έαυτήν ελεγκτήν της άνακτομισθίας (liste civile) προχωρούσα άδιακρίτως και μέχρι των προθυραίων και των προβαλάμων των άνακτόρων. Ποίος εκ των άπλουστέρων πολιτών, όσον φιλήσυχος όσον εύήθης και άν ήναι, δέν ήθελεν άγανακτήσει διά την τοιαύτην του τύπου διαγωγήν και δέν ήθελεν επικαλεσθή όλοκληρον της κοινωνίας την κρίσιν εναντίον επεμβάσεως τοσοούτον προσβαλλούσης τά ιερώτερα άτομικά δικαιώματα. Με πόσην άρα άυσταρότητα δέν είχομεν τό δικαίωμα να έκφρασώμεν άπο-

tion font qu'on peut s'exprimer en son nom et sans crainte d'être contredit.

Maintenant il ne s'agit donc que de savoir, en vertu de quels principes sociaux le gouvernement monarchique agira, pour doter le pays de ses institutions définitives, et c'est justement sur ce point que la diversité d'intérêts et d'opinions est si grande, qu'il n'appartient encore à personne de prendre la parole, si ce n'est en son nom ou au nom d'une certaine somme d'individualités ou de spécificités.

Certes on nous accordera sans doute que notre opinion sur ce sujet, en vaut une autre, et, on conviendra avec nous que le gouvernement de S. M. a toujours donné une preuve irrécusable de son desir pour le bien du pays, en laissant à tout le monde le moyen de s'éclairer sur ce qui convient à la Grèce; or, nous ne craignons pas de le dire hautement, dans tout ce que la presse a pu dire jusqu'à ce jour, comme plan d'organisation, il n'est pas une seule proposition qui n'ait soulevé plus ou moins de réclamations, etsi l'on veut se rendre compte de ce fait en voici la cause.

La nation grecque est encore trop nouvellement sortie des tumeurs d'une lutte orageuse, pour avoir pu asseoir définitivement ses idées et ses principes; et, de même qu'à légard de son gouvernement, elle n'a conclu que quant à la forme Monarchique, elle n'a rien de précis qu'un inébranlable sentiment de nationalité, qui exige que tout se fasse en sa faveur; mais, quant à ce qui est de savoir comment sa nationalité sera consacrée, elle l'ignore encore elle même. D'un autre côté sauf quelques respectables individualités qui, comprenant parfaitement la difficulté de cette situation se feraient scrupule de se prononcer légèrement, et aiment mieux s'en rapporter à la sagesse du trône dans les circonstances présentes, la plupart de ceux qui se livrent à la discussion, sont plus ou moins imbus des théories européennes, qu'ils ont amassées dans une éducation toute exceptionnelle en Grèce, et c'est sur ces théories qu'ils basent leur argumentation.

Ils oublient cependant un fait bien capital, c'est que les pays, où ces théories sont parvenues à une application plus ou moins complete, possèdent depuis des siècles leur indépendance, et ont pu opérer sur eux mêmes un travail qui n'est pas moins indispensable en Grèce. Ils oublient qu'on ne peut pas transplanter une civilisation d'un pays à un autre et l'improviser au milieu d'une société encore neuve. Ils oublient enfin que pour que des institutions étrangères soient applicables en Grèce, il faut qu'elles reçoivent une modification essentielle, attendu que le caractère les mœurs et les coutumes de la Grèce, ne ressemblent souvent rien, au caractère, aux mœurs et aux coutumes des pays où ces institutions sont nées, et ils oublient enfin que, ce serait pécher contre le sentiment de la nationalité hellénique, que de vouloir imposer aux grecs, des lois qu'ils n'auraient pas concourru à confectionner. Nous ne voulons cependant condamner personne sans connaître auparavant ses intentions. Prenant exemple sur le Roi, nous nous efforcerons de suivre pas à pas sa tolerance pour des erreurs qui n'ont encore pu être détruites, et, comme le jugement de la presse ne peut être redressé que par des aperçus positifs sur le rôle que la Grèce est appelée à remplir en Europe, nous aborderons dorénavant ce sujet, qui servira de thème à notre discussion.

AU JOURNALISME.

L'occasion s'est souvent présentée, de réclamer, de la part des journaux, une plus grande retenue de langage, en même temps qu'une plus scrupuleuse observation des lois de justice et de vérité. Faite au nom de la dignité et de l'honneur nationaux, cette réclamation aurait déjà du porter ses fruits, mais c'est avec peine qu'on remarque une persistance opiniatre dans un travers aussi blâmable.

Si nous avions voulu suivre certain journal, dans ses inconvenantes excursions sur le domaine de la vie privée, nous nous serions dernièrement vus dans la nécessité de venir lui demander comment il se fait qu'en face de la nation, il ne craigne pas de manquer au respect que celle-ci professe pour son Roi, en s'érigant contrôleur de la liste civile, et en poussant jusques dans les vestibules et les an-

ist, wo sie durch die Adoption des erhaltenden verbindenden Elementes einen absolut wohlthätigen Einfluss auf die Gesellschaft äussert; die Institutionen des Landes sind noch nicht fixirt, nur, in so weit sie allgemeine Interessen betreffen, d. h. in so ferne sie sich auf die Regierungsform beziehen, welche eine monarchische ist und sein muss, die Nation hat dieselbe selbst vor jeder andern gewählt, weil sie mehr Bürgschaften gewährt für die sichere und glückliche innere Entwicklung des Landes und für die ungetrübte Erhaltung eines freischaftlichen Verhältnisses nach Aussen. Das ist das einzige Moment, die einzige Wahrheit, die man mit Zuverlässigkeit als von der ganzen Nation getheilt verkünden kann, ohne einen Widerspruch befürchten zu müssen; denn in diesem Moment vereinigen sich alle Wünsche und Bestrebungen der Nation.

Es bleibt nur noch zu wissen übrig, vermittelst welcher sozialer Prinzipien die monarchische Regierung das Land mit definitiven Institutionen beschenken wird. Aber gerade hierüber sind die Interessen und Ansichten so getheilt, dass noch Niemand im Stande ist, hierüber sich bestimmt auszusprechen, und zwar weder individuell noch im Namen mehrerer Personen. Es wird uns wohl Niemand streitig machen wollen, dass unsere Meinung hierüber wenigstens eben so richtig ist, wie jede andere; jeder aber wird mit uns eingestehen, dass die Regierung Se. Maj. fortwährend unwidersprechliche Beweise ihres guten Willens für das Glück des Landes gegeben hat, indem sie Niemanden es verwehrte, sie über die Bedürfnisse des Landes aufzuklären. Wir können darum mit vollem Rechte behaupten, dass alle Vorschläge, welche die Presse bis heute über die Organisation des Landes vorgebracht hat, mehr oder minder Veranlassung zu Recherchen und Reklamationen gegeben haben. Der Grund hiervon ist leicht zu finden. Das griechische Volk, das kaum den Wirren eines Vorkrieges entgangen ist, konnte seine Ideen u. Prinzipien noch nicht definitiv feststellen. Und aus eben diesem Grunde hat es auch in Bezug auf seine Regierung nur über deren Form, nemlich die monarchische, sich definitiv entschieden, und tritt bei den politischen Diskussionen nichts anderes so deutlich und scharf hervor, als ein unerschütterliches Gefühl der Nationalität, welches will, dass alles nach ihr sich gestalte. Noch aber ist das Volk sich nicht klar, durch welche Mittel seine Nationalität geheiligt werden soll.

Wir sehen, dass, mit Ausnahme einiger achtungswerthen Personen, welche, die Schwierigkeit dieses Zustandes begreifend, ihre Meinung nicht aussprechen wollen, und in den jezigen Verhältnissen Alles von der Weisheit des Thrones erwarten, der grösste Theil derjenigen, welche an den Diskussionen Theil nehmen, von europäischen Theorien befangen sind, welche ihnen eine für Griechenland exzeptionelle Erziehung gegeben haben, und allen ihren Argumenten zu Grunde liegen. Sie vergessen, dass die Nationen, unter denen diese Theorien bereits eine mehr oder minder vollständige Anwendung gefunden haben, schon seit Jahren unabhängig sind, und das Werk nationaler Entwicklung bereits vollendet haben, während dasselbe in Griechenland noch seiner Erledigung harret. Sie vergessen, dass man eine Civilisation nicht von einem Lande in ein anderes übertragen und in Mitten einer neuen Gesellschaft improvisiren kann. Sie vergessen, dass fremde Institutionen, wenn sie in Griechenland ihre Anwendung finden sollen, eine wesentliche Modification erleiden müssen, weil der Charakter, die Sitten und Gewohnheiten Griechenlands häufig ganz verschieden sind von dem Charakter, den Sitten und Gewohnheiten jener Nationen, wo diese Institutionen bestehen; sie vergessen endlich, dass man das Gefühl der griechischen Nationalität beleidigen würde, wenn man den Griechen Gesetze und Institutionen auferlegen wollte, an deren Abfassung sie nicht Theil genommen haben. Wir wollen übrigens Niemanden verdammen, wenn wir nicht seine Intention kennen, und, dem Beispiele unsers erhabenen Königs folgend, wollen wir uns angelegen sein lassen, in die Fusstapfen Seiner Toleranz zu treten. Da aber das Urtheil der Presse nicht anders rectificirt werden kann, als durch positive Darstellungen über die Rolle, welche Griechenland in Europa zu übernehmen berufen ist, so

πεινόμενοι πρὸς ἐκείνους εἴ.νες καταχρῶνται τοσοῦτον τῆς Βασιλικῆς καλοκαγαθίας καθιστώντες τρόπον τινὰ τὸν Μονάρχη των ἀντικείμενον τῆς θραυστάτης ἐπικρίσεως των. Καὶ ἄς μὴν ἀπατάται κανεῖς. Δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀπολογία τὸν γὰρ ἀπὸ τῆς μετὰ ταῦτα ταπεινῆς καὶ χαμερπεῖς κολακείας εἰς τὸ αἴτιμον τὸ ὅποιον προσέβηκε, καὶ ἂν ὁ Βασιλεὺς ἐδύνατο νὰ καταδεχθῆ νὰ ἐπιστήσῃ μίαν στιγματὴν τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν τοιαύτην προσβολήν, ἢ προσβολὴν αὐτῆς ἢ βέλε κατασταθῆ ἀποτομωτέρα διὰ τῆς προπεποιημένης, ἀξιογελᾶστος, αἰσθηματικῆς δῆθεν καὶ ἐπιβούλου ἀφροσύσεως τῆς ὁποίας καμνουν ἐπίδειξιν μετὰ τὸ ἀμάρτημα. Δὲν ζῶμεν πλέον εἰς τοὺς αἰῶνας ἐκείνους καθ' οὓς οἱ Μονάρχαι περιστοιχίζοντο ὑπὸ κολάκων, σπανίως ἐδύνατο νὰ μάθωσι τὴν ἀλήθειαν, καὶ εἶναι λύπη ἄξιον νὰ θλέπῃ τις εἰς τὴν ἑλλάδα ὅπου αἱ σχέσεις εἶναι τοσοῦτον ἀφελεῖς, τινὰς παραγορευομένους ἀντιπροσώπους μικροῦ τινος ἀριθμοῦ συμπολιτῶν των, καὶ λησμονούντας εἰς τοσοῦτον καὶ τὴν ἴδιαν αὐτῶν ἀξιοπρέπειαν, καὶ τὸ εἶδος τὸ ὅποιον ὀρεῖλονσαν ἐνώπιον τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου ὅλου εἰς τὸν ἀρχηγόν τοῦ ἔθνους των.

Εἶναι ἀναντῆρήτον ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοχθόνων τῶν περὶ τὸν Βασιλικὸν οἶκον εἶναι μεγαλύτερος τοῦ τῶν ξένων, εὐθιῶμεν ὅμως ἀναγκάζοντο νὰ ἐμδαίνωμεν εἰς τοιαύτας μικρολογίας. Τέλος πάντων καὶ ἂν ὑποθεθῆ ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐν γὰρ τῆς νὰ ὑπερεστῆται ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐγκατέλιπον τὴν πατρίδα των διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν, ἢ καὶ ὅτι οἱ ξένοι ὑπηρετοῦν τῶν ἀνακτόρων εἶναι περισσότεροι τῶν αὐτοχθόνων, πῶτον ἄλλο συμπέρασμα δύναται τις ἐκ τούτου νὰ συνάξῃ εἰμὴ ὅτι ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια εἶναι κύριος.

Πρέπει τῇ ἀληθείᾳ ἢ ἀντιθέσει νὰ ἐπιθάνηται τὴν ἑλλειψίν ἀποχρῶντων λόγων διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὑπαρξίν τις, ὅταν καταδέχεται νὰ καταβαίνει εἰς τοιαύτας συζητήσεις, καὶ νὰ καταφεύγῃ εἰς τοσοῦτον ἀσήμαντα πράγματα διὰ νὰ πανξάνῃ τὰς καθημερινὰς φωνασκίας τῆς.

Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ αὖθις, ὅτι κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις τῆς ἔθνικῆς ἀναπτύξεως, ὁ δημοσιογράφος, ὀφείλει νὰ ᾖναι ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν, καθὼς ὁ ἱερεὺς πρὸς τὴν θρησκῆν. Τὸ ἔργον ἀμφοτέρων εἶναι ἔργον ἱερὸν, τὸ ὅποιον εἴτε ὡς πρὸς τὸ αἰσθητικόν, εἴτε ὡς πρὸς τὸ διανοητικόν θεωρούμενον, πρέπει νὰ ἐκπληρῆται διὰ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς πεποιθῆς. Ἀλλὰ ὁ δημοσιογράφος παρεκβῆ εἰς τὴν διαγωγὴν του τῆς τοιαύτης ὁδοῦ, ἀλλὰ κυριεῦθῃ τρόπον τινὰ ἀπὸ τὴν γλαυφάνειαν, δὲν δύναται πλέον νὰ σαθρήσῃ τοὺς λόγους του, καὶ νὰ προσείδῃ τὸ ἀμμερόν των ἀποτελέσματα ἢ τὰς ἀπωτέρας αὐτῶν συνεπειάς.

Προτρέπομεν ἄρα ἐκείνους οἱ ὅποιοι ὑποτίθενται μεγάλοι πατριῶται διότι εἶναι ἐμπαιθέστεροι τῶν ἄλλων, νὰ φέρωσι κατὰ νόον ὅτι ἡ ὀργὴ δὲν ἐπικρατεῖ εἰς τὰ ἴδια τῆς ἑλλάδος, καὶ ὅτι εἰς τῶν ὠραιωτέρων χαρακτήρων τῆς ἑλληνικῆς φυσιογνωμίας εἶναι ὁ τῆς πραότητος, τῆς κρίσεως, τῆς κατὰ τὴν ἑὴς καὶ τῆς ἀγγιγίας.

Ἡ περιθώριος εἰς τὴν ἑλλάδα ἐφημερίς διὰ τὰς ὕβρεις τὰς ὁποίας κατ' ἐκαστὴν μετ' ἡμέρας ἀντικαταστάσει ἐλασπενδοῦναι κατὰ τῶν ξένων ἀξιοματικῶν καὶ ὑπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως, ἔγινε κατ' αὐτὰς αἰτίας σκανδάλου ἐν μέσῳ τῆς Πρωτευούσης αὐτῆς. Μὴ διδούσα καμμίαν ἀκρόασιν εἰς τὰς φιλικὰς προτροπὰς τῶν συναδελφῶν τῆς, ἡ ἐφημερίς αὐτὴ ἐξηκολούθει τὰς ἀτομικὰς αὐτῆς διαβολὰς μετ' ὅσον τὴν δυστροπίαν, ὥστε εἰς εἰς ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀθρόως προσέβαλλε, παρωξύνει ἀπῆνησεν εἰς τὰς δημοσίας ἐκφοκασθεῖσας ταύτας ὕβρεις, δι' οὐχ ἦττον δημοσίῳ ἐκδικήσεως. Τὸ συμβῆν τοῦτο κατελύπησε πάντας καὶ τὴν λυπηρὰν ἀπήχησιν του λυπεῖται καὶ αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις. Ὅταν ὅμως μία ἐφημερίς παρεκκλίνῃ τοῦ κύκλου τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων, καὶ καταβῆ εἰς προσωπικὰς ὕβρεις, εἶναι δύσκολον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς νόμους, νὰ τὴν προφυλάξωσιν ἀπὸ τῆς ἀτομικῆς ὀργῆς τὴν ὀργὴν. Ὅπως καὶ ἂν ἔλθῃ ὅμως ποῖος ἐφάνταζετο ὅτι ὁ Συντάκτης τῆς περὶ τῆς ὁ λόγος ἐφημερίδος τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ἔριδα ἤθελε καταστήσει δημοσίαν, ἐνὼ τὰ δικαστήρια ἦσαν ἔτοιμα νὰ ἀκροασθῶσι τὰ παράπονά του καὶ νὰ τὸν ἱκανοποιήσωσι. Καὶ ὅμως ὁ Συντάκτης τῆς ἑλπίδος ἐδημοσίευσεν παράρτημα τοῦ τελευταίου ἀριθμοῦ τῆς ἐφημερίδος ταύτης μόνον πρόθεσιν ἔχων νὰ παρακινήσῃ τοὺς συμπολίτας του νὰ λάβωσι μέρος εἰς ταραχὴν τῆς ὁποίας ὀφείλει ἐν συνειδήσει νὰ ἀποδώσῃ τὰς αἰτίας εἰς ἑαυτὸν μόνον. Ἀλλ' ἡ κοινὴ γνώμη ἀπήνησεν ἤδη εἰς τὰς εἰσρηγῆσεις αὐτοῦ, μὴ θελήσασα νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸ ἔθνος ἔχει μετοχὴν εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν του, καὶ διὰ τοῦτο περιττὸν ἠγούμεθα νὰ ἀνασκευάσωμεν ὅσα ὁ θυμὸς τὸν παραινῆσεν νὰ δημοσιεύσῃ καὶ κυρίως ὅσα ἐξέφραξεν ὡς πρὸς τὸν θάνατον τοῦ γενναίου καὶ ἀτυχοῦς Κατζίκου.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἑλπίς παρὰ κατὰ τὴν ἐνθυμήσῃ νὰ ἐπιταχίσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἐρωτῶμεν καὶ ἡμεῖς ὀλόκληρον τὸ ἔθνος, ἂν πρέπει νὰ ἀνέχεται περισσότερον ἢ Κυβέρνησις νὰ ὑψώνονται ἀκαταπαύτως ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα ὑπευθύνου συντάκτου κραυγαῖς ρασιώδεις, ἀναβαί-

tichambres du palais ses indiscretés explorations. Certes il n'est pas de simple particulier, si paisible et si débonnaire qu'il soit, qui s'indignerait de cette conduite, et qui n'en appellerait au jugement de la société entière, contre un manque aussi flagrant aux droits les plus sacrés de l'individu. Aussi, de quelle sévérité ne devraient pas être colorées les paroles que nous serions en droit d'adresser à ceux qui abusent de la bonté royale, au point de faire en quelque sorte de leur souverain, le but de leur audacieuse critique.

Et que personne ne s'y méprenne, il ne suffit pas après cela, pour se faire excuser, de s'abaisser en de plates et basses adulations envers la personne qu'on a blessée, et si le Roi pouvait daigner prêter attention à l'offense, l'offense s'augmenterait encore de la prétentieuse, ridicule, sentimentales que et insidieuse affectation de dévouement et d'amour, qu'on affiche après la faute. Nous ne sommes plus aux siècles où les princes, entourés de flatteurs, n'étaient que rarement en état de bien connaître la vérité, et il est pénible de voir qu'en Grèce, où toutes les relations sont si simples, des personnes, qui se disent mandataires d'un certain nombre de leurs concitoyens, oublient à ce point et leur propre dignité, et le respect qu'ils doivent devant Dieu et en face du monde, au chef de leur nation.

Il est positif que les indigènes surpassent en nombre les étrangers dans la composition de la maison du Roi, et nous rougissons presque d'avoir à entrer dans de pareils détails; mais, en définitive, lors même que le Roi se plairait à voir le service de sa personne fait par ceux qui ont quitté leur patrie pour le suivre, lors même que les valets étrangers seraient, au palais, plus nombreux que les valets indigènes, qu'en devrait-on conclure, si ce n'est que *chacun est maître chez soi*?

En vérité il faut que l'opposition se sente bien pauvre de raisons à fournir pour justifier son existence, puisque elle daigne descendre à de pareilles discussions et chercher dans des faits si insignifiants matière à gonfler sa déclamation quotidienne.

Nous le répétons encore, dans les circonstances actuelles du développement national, un publiciste devrait être à la politique comme un prêtre est à la morale, la mission de l'un et de l'autre, *mission sacerdotale*, soit au point de vue du sentiment soit au point de vue de l'intelligence, doit s'accomplir par la tolérance et la persuasion. Dès qu'un publiciste perd de vue cette ligne de conduite, dès qu'il se laisse aller à ce qu'on pourrait appeler *l'ivresse de la plume*, il lui est impossible de peser ses paroles et de prévoir leurs suites immédiates où leurs conséquences plus éloignées. Nous engageons donc ceux qui se croient de grands patriotes parcequ'ils sont plus passionnés que les autres, à se souvenir que la violence ne domine pas dans les mœurs du pays, et qu'un des plus beaux traits de la Phisionomie grecque est celui du *calme du jugement de la pénétration et de l'intelligence*.

Une feuille célèbre en Grèce, par les insultes quotidiennes qu'elle prodigue sans mesure aux officiers et employés étrangers du gouvernement, a été dernièrement l'occasion d'un déplorable scandale au sein de la capitale. S'obstinant, malgré les observations, bienveillantes de ses collègues, à poursuivre le cours de ses diffamatoires calomnies, il arriva que l'irritation d'un de ceux qu'elle attaquait en masse, répondit à ses injures, publiquement articulées, par une non moins publique vengeance. Cet événement a porté la douleur dans tous les esprits et le gouvernement en déplore lui même le fâcheux retentissement. Mais lorsqu'un journal quitte le rôle que lui prescrivent les convenances sociales, pour descendre à d'insultantes personnalités, il est difficile, même aux lois, de le préserver d'un courroux individuel. Toute fois, chacun, pensait que le rédacteur de cette feuille ne chercherait pas à faire de sa querelle une querelle générale, et les tribunaux étaient prêts à écouter sa plainte et à lui rendre justice. Cependant l'Espérance publie un supplément à son dernier numéro, uniquement pour tacher d'exciter ses concitoyens à prendre part à un embarras dont, en conscience, il doit s'attribuer toutes les causes. Déjà la voix publique répond à

werden wir diesen Gegenstand noch öfter zum Thema unserer Discussionen machen.

— Schon oft hat sich die Gelegenheit dargeboten, auf mehr Mässigung im Ausdruck und gewissenhaftere Beobachtung der Gesetze der Gerechtigkeit und der Wahrheit von Seite der Journale zu dringen. Diese Anforderung, gestellt im Namen der Nationalwürde und der Nationalehre, hätte schon ihre Früchte tragen sollen; aber mit Bedauern muss man ein hartnäckiges Beharren bei einer so tadelnwerthen Verkehrtheit wahrnehmen.

Hätten wir einem derselben auf seinen unziemlichen Abschweifungen in die Schranken des Privatlebens folgen wollen, wir würden uns zuletzt in die Nothwendigkeit versetzt gesehen haben, ihm die Frage vorlegen zu müssen, wie es komme, dass, im Angesichte der Nation, es sich nicht scheue, die Achtung ausser Augen zu setzen, die jene ihrem Könige zollt, indem es sich zum Controlleur der Civilliste aufwirft, und seine unbescheidenen Nachforschungen bis in die Vorhöfe und Vorzimmer des Palastes ausdehnt. Gewiss gibt es keinen einfachen Privatmann, so sanftmüthig und friedfertig er auch sonst sein mag, der über ein solches Betragen nicht entrüstet sein, und an das Forum der gesammten Gesellschaft appelliren würde gegen eine so offenbare Verletzung der geheiligten Rechte des Individuums. Wie streng müssten nicht die Worte sein, die wir an diejenigen zu richten berechtigt sein würden, welche die königliche Huld in dem Grade missbrauchen, dass sie sogar gewissermassen ihren Souverän ihrer verwegenen Kritik zu unterwerfen wagen.

Und — möge man es uns nicht übel nehmen — es ist hinterdrein nicht hinreichend, um sich rein zu waschen, dass man sich zu platten und niedrigen Schmeicheleien gegen die Person herablasse, welche man verletzt hat, und wenn es möglich wäre, dass der König irgend einer Beleidigung seine Aufmerksamkeit würdigen könnte, so würde die Beleidigung nur noch gesteigert werden durch die lächerlich-sentimentalisirende, affectirte Versicherung von Ergebung und Liebe, die man dem Fehltritt hinzufügt. Wir leben nicht mehr in dem Zeitalter, wo die Fürsten, von Schmeichlern umgeben, nur selten im Stande waren, die Wahrheit zu erkennen, und es ist peinlich, sehen zu müssen, dass in Griechenland, wo alle wechselseitigen Beziehungen so einfach sind, Personen, welche sich für Stellvertreter einer gewissen Anzahl ihrer Mitbürger ausgeben, in einem solchen Grade sowohl ihre eigene Würde, als auch die Achtung vergessen können, die sie vor Gott und Menschen dem Oberhaupte ihrer Nation schuldig sind.

Es ist Thatsache, dass unter den beim königl. Hofstaate Angestellten die Zahl der Einheimischen die der Fremden überwiegt, und fast errothen wir, auf ähnliche Details eingehen zu müssen; aber gesetzt auch, es gefiele dem Könige, den Dienst bei Seiner Person durch diejenigen verrichten zu lassen, welche ihr Vaterland verlassen haben, um Ihm zu folgen, gesetzt auch, die fremden Hofbedienten seien zahlreicher im Palais, als die einheimischen, was dürfte man daraus anders schliessen, als dass ein Jeder Herr in seinem Hause ist?

Die Opposition muss überhaupt sehr arm sein an Gründen, um ihre Existenz zu rechtfertigen, da sie es über sich gewinnt, sich zu dergleichen Verhandlungen herabzulassen, und so unbedeutende Facta zu durchstöbern, um ihre täglichen Deklamationen damit anzuschwellen.

Wir wiederholen es noch einmal, bei der gegenwertigen Lage der nationalen Entwicklung sollte ein Publicist zu der Politik in dem nemlichen Verhältniss stehen, wie der Priester zur Moral; der Beruf des einen wie des andern, ein priesterlicher Beruf, betrachte man es nun aus dem Standpunkte des Gefühls oder aus dem der Intelligenz, soll durch Euldung und Ueberredung erfüllt werden. Sobald ein Publicist diese ihm vorgezeichnete Linie aus dem Auge verliert, sobald er sich zu dem hinreissen lässt, was man Trunkenheit der Feder nennen könnte, so ist es ihm unmöglich, seine Worte abzuwägen, und ihre unmittelbaren Folgen oder ihre weiter hinaus liegenden Consequenze vorher zu sehen. Wir fordern daher diejenige welche sich für grosse Patrioten halten, weil sie le

νουςαι καὶ μέχρι τῶν θαυμάσιων τοῦ θρόνου; Ἐρωτῶτεν τὸ ἔθνος ὀλοκλήρον ἔδν ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ οὐνόματός του δὲν ἀπαιτοῦσι, πρὸ κείνου ἤδη, νὰ δοθῇ ἰκανοποίησις εἰς ἐκείνους οἵτινες δὲν ἠμάρτησαν κατ' ἄλλο, εἰμὴ διότι κατεστάθησαν ἄξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Βασιλέως, καὶ διότι ἐπροτίμησαν νὰ ἀποκοθῶσι τὰ συμφέροντα τοῦ θρόνου παρὰ νὰ ἐνδώσωσι εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τινῶν φαρτριστῶν; Ἐρωτῶμεν τέλος πάντων ἂν δὲν ἐξυβρίζεται αὐτὸ τὸ ἔθνος διὰ τῶν σκοπῶν τοῦς ὁποῖους τῶ προσάπτουσι, καὶ διὰ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον τὸ ἐξοικονίζουσι, παρὶ τάνωντες· το μὲ τὸ ζῆφος εἰς τὰς χεῖρας;

Τὸ κακὸν ἀπεκορυφώθη, καὶ ἡ ἐποχὴ ἐφθασε καθ' ἣν παντες οἱ γρηγοὶ πολῖται θέλουσι περιστάσει ἀφ' ἐαυτῶν τῶν ἀκολασίαν τοσοῦτον δυσανάχθετον, ἐξαιτούμενοι ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῶν νὰ καταπαύσῃ τὰς τοιαύτας θορυβοποιίας, εἰσσηγήσεις τεινύσας πρὸς ἀνατροπὴν πάσης κοινωνικῆς τάξεως.

Ἀς εὐχόμεθα διὰ τὴν τιμὴν τῆς Ἑλλάδος, τὸ σκάνδαλον τοῦτο νὰ μὴ ἀντηχήσῃ μέχρι πῆς εὐαισθητοῦ καρδίας τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Μονάρχου, ἡ ὁποία θέλει καταπιεσθῆ ὑπὸ τῆς λύπης ὡς ἐκ τῆς ἀχαριστίας τινῶν ἀπονενομημένων ὑπηκόων ἀπὸ τοῦς ὁποῖους ἐδύνατό τις νὰ ζητήσῃ λόγον τῶν προθέσεων καὶ τῆς διαγωγῆς τῶν. Καὶ ὁ εὐχόμεθα τέλος πάντων, νὰ συναισθῆνῃ τὸ ἔθνος πόσον εἶναι συμφέρον τοῦ ἡ τοιαύτη ἀκολασία νὰ περιστάλῃ ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῆς γεννήσεως.

Κύριε Συντάκτη.

Τὸ παράρημα τοῦ 85-86 ἀριμετῶς τῆς Ἑλπίδος ἀναφέρει ὅτι ὑπάρχον πολλοὶ καὶ μεγάλοι ὑποψίασι ὅτι ὁ Κατζάκος Μανρωμιχάλης ὑπασπιστὴς τῆς Α. Μ. ἐφονεύθη εἰς Μόναχον ἀπὸ τὸν ἰατρὸν Β.

Ἄρα, ἐπειδὴ ὁ ἀτυχὴς Κατζάκος ἀπέθανεν εἰς Μόναχον ἐκ τῆς χολέρας, ἥτις ἐμάστιξεν τὴν πόλιν ταύτην ἐν ᾧ διέτριβεν εἰς αὐτὴν ὁ μακαρίτης, καὶ ἐπειδὴ ἐπισκεφθεὶς τὸν εἶλον τοῦ κατ' ὄλην τῆς ἀσθενείας τοῦ τὴν διάρκειαν μετὰ τῶν κυρίων Βέντζελ καὶ Βρεσλάω ἰατρῶν τοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας, γνωρίζει καλλίστῃ τὰς περιστάσεις τοῦ ἀξιοσημνήτου τούτου συμβεβηκότος, ὁ ὑπογρανόμενος κηρύττει ψεύστην καὶ συκοφάντην ἐκείνον ὅστις ἐξέφρασε τοιαύτην ὑπόνοιαν.

Ἀθήναι, τῆ 3 Νοεμβρίου 1837.

ΒΙΗΜΕΡ, τακτικὸς ἰατρὸς τοῦ Βασιλέως κτλ.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΑ.

ΛΑΟΣΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ.

Ἐπίσημος ἀγγελία.

Ἡ Κωνσταντίνη ἐκυριεύθη, καὶ ἡ Γαλλικὴ σημαία ἀνυψώθη ἐπὶ τῆς πόλεως ταύτης.

Ὁ Γαλλικὸς στρατὸς ἐφθασε τὴν 6. ἐνώπιον τῆς Κωνσταντίνης. Ὁ πυροβολισμὸς ἤρχισεν ἀμέσως, καὶ ἡ πόλις παρεδόθη τὴν ἐνάτην.

Ὁ Ἀχμέτ-Ἡμέης παρεδόθη εἰς τὴν ἐρμῶν, πυρπολήσας τὴν πόλιν πρὶν τῆς φυγῆς του.

Ὁ Πρίγκιψ τοῦ Ζοερβίλλ ἀποβῆς εἰς Βόρην, ἠθέλησε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Κωνσταντίνην μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Δουκὸς τοῦ Νεμούρ.

Ὁ στρατὸς μας δὲν ὑπέφερε πολὺ, ἐξαιρέσει τοῦ 57 τάγματος, τὸ ὁποῖον εὐρέθη μίαν στιγμὴν ἀποχωρισμένον ἀπὸ τὸν γενικὸν στρατόν.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ στρατοῦ εἶναι μέγιστος. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν κρυγῶλον: Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῶν Γάλλων!

AUSLAND.

Einnahme von Constantine. Offizielle Nachricht.

Constantine ist genommen, und die französische Fahne weht, von einem Prinzen der orleanischen Linie aufgepflanzt, über dieser Stadt. Die französische Armee langte am 6. vor Constantine an, das Feuer begann unverzüglich und am 9. ergab sich die Stadt.

Achmet-Bey hat sich in die Wüste geflüchtet, bevor er sich entfernte, stekte er die Stadt in Brand. Der Prinz von Joinville hatte sich zu Bona ausgeschifft, und wollte sich der Expedition anschließen. Er ist mit seinem Bruder dem Herzoge von Nemours in Constantine eingerückt.

Unsere Armee hat wenig gelitten, mit Ausnahme des 47sten Regiments, welches sich einen Augenblick vom Armeekorps isolirt befunden hatte. Die Begeisterung der Armee ist ausserordentlich; sie ist mit dem Rufe des lebe der König der Franzosen in die Stadt eingedrungen.

Ὁ Ἰπύθυνος Συντάκτης Χ. Σακελλάριος.

ses insinuations, par le refus de croire la nation intéressée dans son affaire, et nous n'avons pas à relever les expression de sa colère, non plus que la sacrilège supposition faite sur la mort du brave et infortuné Katzaco.

Mais puisque l'Espérance songe, un peu trop tard pourtant, à implorer l'appui du gouvernement, nous demanderons à notre tour, à la nation toute entière, si le gouvernement peut tolérer plus longtemps que, sous le pseudonyme d'un gérant responsable, des clameurs séditieuses soient poussées sans relâche, et montent jusques aux marches du trône? Nous demanderons à la nation toute entière, si l'honneur et la dignité de son nom n'exigent pas, depuis longtemps, que satisfaction soit donnée à ceux qui n'ont d'autre faute que celle d'avoir mérité la confiance de son Roi, et d'écouter plutôt les intérêts du trône que les volontés de quelques factieux? Nous demanderons enfin à la nation si ce n'est pas elle qui est insultée toute entière par les intentions qu'on lui attribue, et par le tableau qu'on fait d'elle, en la montrant le poignard à la main?

En vérité, le mal arrive à son comble, un attentat, dont les circonstances affligent tous les sentiments d'honneur et d'humanité, a porté l'indignation dans l'âme de tous les hommes de cœur; il importe à la dignité du pouvoir que de tels excès ne se reproduisent plus, et le jour est venu pour tous les bons citoyens, de réprimer, eux mêmes, des abus d'une nature aussi révoltante, en demandant au Roi qu'un terme soit mis à ces menées perturbatrices et subversives de tout ordre social.

Désirons, pour l'honneur de la Grèce, que ce scandale ne retentisse pas jusqu'au cœur de son souverain, qui se sentirait navré de l'ingratitude de quelques sujets rebelles, auxquels ou serait en droit de demander compte de leurs intentions et de leur conduite; et, désirons enfin, que la nation sente combien elle est intéressée à ce qu'un tel désordre soit arrêté dès sa naissance.

Mr. le rédacteur!

Il est dit, dans le supplément au numéro 85 — 86 de l'Espérance, qu'il existe des doutes d'une grave nature sur les causes de la mort de Katzaco Mavromichalis, aide de camp de S. M., et qu'on soupçonne qu'il a été assassiné par le médecin B....

Or, attendu que l'infortuné Katzaco mourut à Munich du Choléra qui ravageait cette ville à l'époque où il s'y trouvait, et attendu qu'ayant assisté son ami dans les cours de sa maladie avec les docteurs Ventzel et Breslaw, médecins du Roi de Bavière, il connaît parfaitement les circonstances de cet événement déplorable, le soussigné déclare menteur et calomniateur, celui qui a osé émettre une semblable supposition.

Athènes le 15. Novembre 1837.

Vibmer, médecin ordinaire du Roi etc.

lem Rechte Rechenschaft über ihre Intentionen und ihr Betragen fordern könnten. Wünschen wir endlich, dass die Nation empfinde, wie sehr es in ihrem Interesse liegt, eine solche Zügellosigkeit im ersten Entstehen zu unterdrücken.

Herr Redakteur!

Ein ruchloser Mensch hat in der Beilage zur Hoffnung Nr. 85 — 86 geäußert, dass Verdacht vorhanden sei, dass der Adjutant Sr. Maj. des Königs, Herr Catzakos Mavromichalis, der in München an der damals dort allgemein herrschenden Cholera gestorben ist, von dem Arzte B.... vergiftet worden sei. Da der Unterzeichnete den Verstorbenen, seinen Freund, in Verbindung mit den beiden Leibärzten des Königs von Bayern Dr. v. Wenzel und Dr. v. Breslau behandelte, somit den Hergang des traurigen Ereignisses kennt, so erklärt er jeden, der eine solche schändliche Behauptung wagt, für einen niedrigen Verleumder und ruchlosen Lügner.

Athen, 15. November 1837.

Dr. WIBMER, Leibarzt des Königs und Vorstand des Medizinal-Comité.

Le gérant responsable C. Sakellarios.

denschaftlicher sind, als alle andern, auf, sich zu erinnern, dass die Gewaltthätigkeit keine Herrschaft in Griechenland hat, und dass einer der schönsten Züge im griechischen Charakter die Ruhe in Beurtheilen, der Scharfblick und die Aufklärung ist.

Ein Journal, das durch die Injurien, die tagtäglich masslos gegen die fremden Offiziere und Beamten der Regierung veröffentlicht, eine betrübende Berühmtheit erlangt hat, ist in diesen Tagen die Veranlassung eines bedauernswerthen Scandals in Mitten der Hauptstadt geworden. Ohne die wohlgemeinten Rathschläge seiner Collegen zu hören, fuhr dieses Journal in seinen persönlichen Verleumdungen fort, so dass Einer von ihnen, welche es in Masse beleidigte, in der ersten Aufregung den öffentlich ausgesprochenen Irrthum durch eine eben so öffentliche Selbsthilfe beantwortete. Dieses Ereigniss hat alle ohne Ausnahme betrübt, und wird namentlich von der Regierung lebhaft bedauert. Wenn aber ein Journal so ganz die Pflichten vergisst, welche die socialen Convenienzen ihm auferlegen, um das Terrain persönlicher Insulte zu betreten, so ist es selbst für die Geseze schwer, den Zusammenstoß persönlicher Aufregungen zu verhindern. Doch abgesehen hiervon, wer hätte sich wohl gedacht, dass der Redacteur dieses Journals seinen persönlichen Streit zu einem öffentlichen und allgemeinen machen würde, während die Gerichte bereit waren, seine Beschwerde zu vernehmen, und ihm Recht zu verschaffen? Und doch hat der Redacteur den Hoffnungen in einem gestern erschienenen Extrablatt seine Mitbürger zu bewegen gesucht, an der Unordnung Theil zu nehmen, deren Veranlassung sein Gewissen ihm selbst zur Last legen muss.

Aber die öffentliche Meinung hat bereits auf diese Insinuationen geantwortet; sie glaubt nimmer mehr, dass die Nation bei diesem Vorfalle betheiliget ist, und wir halten es darum für überflüssig, das näher zu beleuchten, was seine Galle ihm noch überdiess eingegeben hat.

Namentlich wird uns das Publikum davon entbinden, etwas auf die Schändlichkeit zu erwidern womit der Redacteur der Hoffnung hinsichtlich des Ablebens des braven Katzaco Mavromichalis sein Blatt besudelt hat.

Da es jedoch der Hoffnung zur Unzeit in den Sinn kam, die Unterstützung des Gouvernements anzurufen, so fragen nunmehr auch wir die ganze Nation, ob die Regierung noch länger zusehen kann, wie unter dem falschen Namen eines verantwortlichen Redacteurs unausgesetzt rebellischen Aufrufe bis zu den Stufen des königlichen Thrones dringen? Wir fragen die ganze Nation, ob die Ehre und die Würde ihres Namens es nicht schon längst verlangen, Jenen eine Satisfaction zu geben, deren ganzes Verbrechen darin besteht, dass sie sich des Vertrauens Sr. Maj. würdig gezeigt und es vorgezogen haben, den Interessen der Throne, statt dem Willen einiger Aufwiegler, zu dienen? Wir fragen endlich die Nation, ob sie nicht durch die Intentionen beleidigt wird, die man ihr unterlegt, und durch das Bild, das man von ihr entwirft, indem man sie mit dem Schwerte in der Hand darstellt?

In der That, das Uebel hat den höchsten Punkt erreicht; ein Attentat, dessen Umstände alle die Gefühle der Ehre und der Menschlichkeit verletzen hat das Herz jedes Ehrenmannes mit Indignation erfüllt, und die Würde der Autorität verlangt, dass solche Excesse sich nicht wiederholen. Es ist die Zeit gekommen, wo die guten Bürger selbst solche aufrührerische Zügellosigkeit beschränken und Sr. Maj. bitten werden, einem Ende zu machen, das die Aufrechterhaltung der gesellschaftlichen Ordnung zum Zwecke hat.

Wünschen wir für die Ehre Griechenlands, der Missthat dieses beunruhigenden Zustandes bis zu dem Herzen des Souveräns dringe, welche schmerzlich ergriffen würde von der Undankbarkeit einiger Unterthanen, die von dem Wege der Pflicht abgewichen sind, und von welchen man mit

Verantwortlicher Redacteur C. Sakellarios.